

Kórlumhey

Tríati ára kórstevnuhald fyri fullum húsum og við yvirvág av kórsangarum

Pauli í Sandagerði ummælir

Somikið fult varð Norðurlandahúsið at latast mátti upp inn í klingruna. Og við hesum í huga og okkum føroyingum líkt, so gingu eisini tjugu minuttir, æðrenn konserten fór av bakka-stokki.

«Masterclass»
Kórkoncert ella avrunding á venjingarlegu?

Willi Gohl er ikki heilt ungur longur, men tó lættur á fótum. Hesin líti maður við »Hate speech«-orku hitaði stóra kórhopin upp fyri opnum teppi. Eitt sindur langdrigið kanska, men kortini eitt gott høvi hjá ikki-kórfólki at fáa innlit í kórheimin – samstundis sum sangararnir fáa hita í sangvøddarnar.

Vælkomin
Leivur Hansen og Sámál

Petur í Grund søgdu nøkur orð vegna býráð og landsstýri.

Tað er at gleðast um, at myndugleikarnir geva stóra kórvirkseminum kringlandið gætur – og pening. »Allur bati betur«, men enn er langt á mál æðrenn samsvor er millum virksemin og viðurkenning á hesum øki.

Dugi illa at meta um, hvønn politikara Sámál Petur tosaði vegna, men hann segði m.a.: »... vit eru tó nøkur, sum klára okkum betur við tí talaða orðinum.....«? Eg haldi, teir skuldu hildið seg til sangin kortini!

Steen Lindholm

Fýra fyrrverandi kórstevnugestir høvdu hesar kórstevnudagarnar arbeiðt við kórhopinum í fýra ymsum bólkum.

Fyrst hoyrdu vit sólina seta saman við Gade og Steen Lindholm.

Hesin bólkur var millum teir smærru, men væl gekst at fáa sólina í kav. Sangurin var livandi og vakur – Steen er sera dugnaligur og neyvur dirigentur – men styrkin í sanginum minti kanska heldur meira um mánan.

Jón Stefánsson

Jón hevði valt smáar, fittar íslenskar sangir at arbeiða við. Vakurt ljóðaði tað, men hóast Jón, sum er sera bráðtónlyntur, veipaði óført við ørmunum, so stóðu armrørlurnar ongantíð mót við

Tær bergtóku mangt oyrað

afturljóðið.

Í seinasta sanginum setti Jón seg við klaverið, og vit fingu eitt satt náttklubbalag at hoyra. Hóast fáir í mun til kvinnurnar, so vístu menninir við miklari sannføring, at her kendu teir seg heima.

Willi Gohl

hevði valt eina klassiska skrá. Og eftir sangarafjöld-

ini at døma er áhugin enn stórur fyri teimum góðu gomlu. Kanska vóru tað eisini fleiri, sum ynsktu at uppliva henda úrmæling enn einaferð.

Mendelsohn er næstan altíð áhoyrligur. Ikki minni kundu vit gleðast um at hoyra Petru Iversen syngja annan solopartin. Tíverri var ein partur av soloini nakað lágur til hennara rødd

og tann stóra salin, men í hæddini var hon ein fragd fyri oyrað.

Missa brevis er stórt verk til so stutta venjingartíð, men framførsln eydnaðist kortini væl.

Eitt lítið strúkiorkestur var savnað til hesa framførslna, og gleðiligt er at síggja, hvussu ungu næmingarnir hegnisliga megna tilíkar snaruppávur.

Henda framførsln var kanska tann mest heilskapaða og »dynamiska« á konsertini.

Eisini her hoyrdu vit ein frálíkan føroyskan solist. Berghild Poulsen sang soloina í »Benediktus«, og hetta gjørdi hon sera sannførandi. Begga megnar bæði høgar og djúpar tónar, og hon kann lættliga fylla eina stóra høll, tá andin er yvir henni. Sera vakurt endaði messan við »Agnus Dei«. Tær stóru djúpu mansrøddirnar lögdu eitt dygt støði undir teir høgu tónarnar, og Willi Gohl kundi tryggur byggja verkið líðugt.

Hesin líti maður gerst ein annar Regin Vágadal framman fyri einum kóri.

John Højbye

tók sær av tí lættara partinum hetta kvøldið.

Eisini hann hevði lokkað nógvar sangarar. Til at hjálpa sær at fáa fólk at klappa, knipsa og »poppa«, hevði John Højbye savnað ein lítlan bólk av tónleikarum. John leiddi okkum ein túr í fólka-, popp- og jazz-verðini, og sangarar og tónleikarar sóu út til at hugna sær.

Willi Gohl, still going strong

